ISSN 0132-4462

БЕРЕЗЕНЬ

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№6 (1144)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ти дивись, Лорочко, виявляється, моя мама ще жива, здорова. Ось посилку прислала!

В ОДНОМУ НАУКОВО-ДОСЛІДНОМУ ІНСТИТУТІ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ми, шановні колеги, здається, перестарались — шерсть у нашого піддослідного барана виросла синтетична!

ХАПУГАМ. *Пасажир поїзда Сімферополь—Баку А. Ф. Остров поскаржився Перцеві на вкрай незадовільну роботу вагона-ресторану, де відвідувачів обраховували, у страви недовкладали продукти. Перевірка сигналу, проведена на прохання редакції Кримським трестом дорожніх ресторанів, повністю підтвердила справедливість заяви пасажира.*

Як сповістив Перцеві керуючий трестом А. Г. Бобришев, директора вагона-ресторану В. Іванова та офіціантку Л. Кур'янову з роботи звільнено. За безконтрольність у роботі завідуючу виробництвом В. Левалову понижено у посаді строком на три місяці. За недобросовісне виконання своїх службових обов'язків на такий же строк понижено у посадах кухаря Т. Соскову та офіціантку Н. Полуніну.

НЕХЛЮЄВІ. *Представники Маловисківської міжрайбази (Кіровоградщина) приїхали на залізничну станцію, щоб одержати вагон господарського мила. Відчинили вагон і ахнули: ящики геть побиті, мило позліпалося брилами. Зрозуміло, розвантаження затрималося.*

Винними у цьому нехлюйстві виявилися під час перевірки листа маловисківців працівники складу Харківського жиловарного заводу. Голова Харківського міського комітету народного контролю повідомив редакції, що за порушення правил вантаження і незадовільну роботу завідуючого заводським складом В. Балашева з посади звільнено.

●

Кілька років тому радгосп імені Горького (Нововодеський район) заходився будувати житлові будинки. Збудували — збудували, а от заселяти їх чомусь не поспішали. Стояли вони без нагляду, руйнувалися. Усякий, кому не ліньки, міг прийти, двері виламати, віконну раму разом із склом поцупити. Про отаке господарювання у радгоспі й писалося у листі, опублікованому у «Перці» № 19 за 1982 рік.

Голова Миколаївського обласного комітету народного контролю А. І. Момотенко повідомив редакції, що факти, вказані у листі, ретельно перевірено на місці. Питання про безгосподарність та грубі порушення фінансової діяльності у радгоспі було розглянуто на бюро Нововодеського райкому партії. Директора радгоспу Рижака В. П. притягнуто до суворої партійної відповідальності і з посади директора звільнено. Нині вживаються заходи по ремонту і заселенню згаданих будинків.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ВТК Перця

СЮРПРИЗ У МІШКУ

НЕХАЙ не в усіх деталях і не з усіма тонкощами, але загальне поняття про те, що таке сюрприз, мабуть, кожен з нас має. Це коли, наприклад, дзвонить вам шеф і бадьоро каже:

— Радій! Ми тут порадились і вирішили зробити тобі сюрприз.

— Спасибі... — ніяковієте ви від такого чуйного ставлення.

— На останніх зборах виступав?

— Було.

— Казав, що літні відпустки негативно позначаються на роботі, і взагалі добре відпочити можна в будь-яку пору року?

Ви починаєте бубоніти у відповідь щось невиразне.

— Ідемо тобі назустріч, — урочистим тоном підкидає вам сюрприз шеф. — Переносимо твою відпустку з серпня на грудень.

Від несподіваної радості у вас починає сіпатися ліве око, а в горлянці застрягають гарячі слова подяки.

Приклад другий. Приходите додому, а дружина до вас — з величезним пакунком.

— Любий мій! А в мене для тебе сюрприз!

«Невже жаданий гумовий човен?» — миттю реагує мозок.

Сюрприз повільно позбавляється обгортки, і ви нарешті бачите його: жіноча шуба на чотириста з гаком крб. Тобто, ваша двомісячна зарплата, та ще й з квартальною премією.

Ці приклади, зрозуміло, стосуються лише окремих осіб. Так би мовити, сюрпризи індивідуального плану. Стосовно ж цілих колективів, організацій, установ, то там подібні сюрпризи набувають дещо глобальнішого, сказали б ми, розмаху.

На Одеському автоскладальному заводі довго радилися, сперечалися, думали, який би то сюрприз підкинути хліборобам Харківщини.

— А що, як порадувати їх нашими автопричепами ОдАЗ-885?..

Ідея сподобалась. І відправили одесити у Харківську область таких причепів аж вісім штук. Аби ж було харків'янам дуже весело, то п'ятеро з них були позбавлені гідравлічних та електричних шлангів. Причепи є, а от чіпляти їх — вибачте. Уявляєте, як реготали хлібороби, одержавши тую техніку саме у розпал польових робіт?!

Первомайський завод сільськогосподарських машин, що у місті Бердянську Запорізької області, також вирішив порадувати трудівників ланів. І не чимось там дріб'язковим, а причіпними жатками ЖВС-6. Як зазначено у паспорті, їх можна застосовувати «в усіх зонах, де ведеться роздільне комбайнування». А коли до цього ще додати, що ЖВС-6 може і повинна «скошувати зернові колоскові і круп'яні культури і укладати у валки», то цим жатками не було ціни. Не в тому, звичайно, розумінні що вони нічого не коштували. Навпаки, вартість кожної — 1705 крб. з копійками. А в тому, що просто така сільськогосподарська техніка до зарізу потрібна.

У райсільгосптехніках Харківщини заходилися негайно складати згадані жатки. Тицьнулися до транспортерів. А там одне полотно перекошене, друге завузьке, третє тягне кудись убік... Узялися за колеса. Але й тут заводчани підсунули хліборобам сюрпризик: колеса в один бік їдуть, а сама жатка ледь не в протилежний. Бо площини обертання коліс не збігаються з напрямом руху жатки від трьох до восьми градусів. А з ріжучим апаратом взагалі казна-що: голівки ножів і коромисел так щільно притиснуті одне до одного, що ножі абсолютно не рухаються. Заклинюються, і хоч криком кричи. Тільки не хочуть чути того крику в Бердянську. Понад рік мучилися з отаким сюрпризом спеціалісти. Ще й досі більше ста жаток безпомічно стоять на подвір'ях багатьох господарств Харківської області. На суму понад 170 тисяч карбованців. Це вам не якась там жіноча шубка!

— То нікуди не годиться! — почувши про таке, обурились працівники кіровоградського заводу «Червона зірка».

Вони, звичайно, знали, що казали. Бо й самі мають безпосереднє відношення до сільськогосподарського машинобудування. По всіх усюдах із воріт їхнього підприємства відправляються зернові сівалки СЗ-3,6. Відвантажуються вони, правда, також із сюрпризом. Зробили заводчани раму — вкинули її в один мішок, виточили розтяжки — засунули в інший, відштампували колеса — давай швидше третій чувальчик. Отак ту нещасну сівалку порозтикують у десять-п'ятнадцять мішків і відправляють на село. Як то кажуть, навалом. Мовляв, коли припече, самі допетраєте, як оте все докупи зібрати... Бува, що й допетрають, а бува, що отой сюрприз так і залишається у мішках іржавіти. Бо далеко не завжди усі деталі до місця призначення прибувають.

Правда, інколи заводчани стільки деталей хліборобам підкинуть, що ті вже й не знають, куди їх дівати.

— Лягай! — тільки й встиг крикнути комбайнер колгоспу імені Горького Краснокутського району на Харківщині, коли вирішив обкатати самохідний кормозбиральний комбайн КСК-100.

Така команда була, відверто кажучи, зайвою. Усі, хто стояв поблизу, давно вже попадали додолу, ховаючи голови і рятуючи власні душі. Бо комбайн почав працювати. Та так інтенсивно, що з гуркочучого силосопроводу з чималою швидкістю полетіли в різні боки болти, гайки, шайби та інше залізяччя. Попідводилися лише тоді, коли обстріл закінчився, тобто комбайн вичерпав увесь свій ліміт кріпильних деталей...

Отож виникає цілком резонне питання: як же самі керівники згаданих підприємств дивляться на такі сюрпризи? Невже очі підглелих їм працівників ВТК не бачать отого браку? Хто його знає. Достеменно відомо одне: у звітах тих підприємств — ажур, а цифри, як кажуть, здебільшого справні. Сама ж техніка, як бачимо, — не дуже. А як покласти руку на серце та сказати всю правду — так таки просто дуже не дуже!

І. ЛАГОЗА.

ТАП

ПРИКРЕ НЕПОРОЗУМІННЯ

виникло між начальником Івано-Франківського ремонтно-будівельного управління товаришем Секретою і жителями села Князівське Рожнятівського району. Останнім здавалося, що досить було їм украсти в 1979 році угоду з цим РБУ на підключення їхніх будинків до газової магістралі, заплатити за роботу — і в зумовлені угодою строки вони матимуть газ. А товариш Секрета переконаний, що головне — взяти гроші, включити їх у виконання плану, там як бог дасть. Незважаючи на тривалі переговори, справа з місця так і не зрушила.

ЗАПРОШЕННЯ ПРИЙНЯТО

Минає рівно десять років з початку будівництва банно-прального комбінату в с. Кіровому Долинського району Кіровоградської області. У зв'язку з цією знаменною датою голова місцевого колгоспу Євген Артемович Сліпченко надіслав запрошення кореспондентові ТАП на урочистості. Запрошення прийняте з вдячністю.

ТАП

ЛІКУВАЛЬНІ БУТЕРБРОДИ

ВОЛИНСЬКА область. (Кор. ТАП). Відомо, що до людського організму входять найрізноманітніші елементи, включаючи навіть метали. Відсутність будь-якого з них призводить до серйозних розладів та захворювань.

Піклуючись про здоров'я своїх споживачів, працівники Цуманської хлібопекарні налагодили випуск хліба з різними необхідними людині домішками. Так, громадянка М. надіслала штаб-квартирі ТАП оригінальний бутерброд, який складається з шматка хліба та запеченого в ньому чималого алюмінієвого уламка. ТАП висловлює впевненість, що найближчим часом керівництво пекарні видасть інструкцію, як споживати такі бутерброди.

ДО ВІДОМА УСТАНОВ ТА ОРГАНІЗАЦІЙ ЗАКАРПАТТЯ

Штаб-квартира Телеграфного Агентства Перця просить поки що не надсилати вітальних листівок та телеграм на адресу Хустської ремонтно-будівельної дільниці Закарпатської області з приводу завершення десятилітнього будівництва власної бази. Як стало відомо з авторитетних джерел, керівники рембуддільниці мають намір продовжити строки спорудження вищеназваного об'єкта ще принаймні на одне десятиріччя.

ОПЕРАТИВНИЙ РЕАГАЖ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Так, факти підтвердились. Заходів вжито! Яких саме! Поки що цього питання ми не вирішили...

ПРИЗНАЙТЕСЯ, товариші: хто з вас, придбавши який-небудь телерадіовиріб і вичитавши з паспорта до нього, що підприємство гарантує безперебійну роботу протягом такого-то періоду, щиро вірить, ніби протягом цього періоду можна спокійно спати? Не чую!.. Нема, виходить, таких наївних?.. Ну, що ж, логічно. Бо більшість із нас на власному досвіді переконалася, що так звана гарантія гарантує не нормальну роботу телевізора, радіоприймача чи магнітофона, а лише безплатний ремонт. Або ще точніше — безплатний клопіт.

Цікава, скажу я вам, вимальовується ситуація. Ви заплатили кілька сотень карбованців за телевізор, підприємство-виробник через посередництво торговельної мережі підсунуло вам стопроцентний брак і вмило після цього руки. Все, воно перед вами чисте: увесь клопіт за те, щоб апарат працював, лягає на вас і на ремонтні служби «Укрпобутрадіотехніки».

Іще півбіди, якби у радіотелемайстернях потерпілих від бракоробства зустрічали з почуттям вини, увагою, ввічливістю, оперативністю, хоча б трохи намагалися компенсувати моральний збиток, заподіяний невдалою покупкою. Скажімо, в той же день усунули неполадку. Або, не гаючись, видали довідку на заміну бракованого апарата новим.

На жаль, про такі ідилічні стосунки між клієнтом і «Побутрадіотехнікою» поки що можна лише мріяти. Бо й за чужі гріхи совість побутовиків не мучить, і гарячкувати їм особливо нічого: правилами обміну передбачено, що довідка на заміну видається лише тоді, коли підприємство-виробник або майстерня гарантійного ремонту протягом десяти днів після звернення покупця не зможуть усунути виявлені несправності. От і виходить, що, виклавши готівочку, ви майже два тижні маєте на тумбочці під телевізор порожнє місце.

І знову ж таки, ще не біда, якщо поневіряння покупця обмежуються десятьма днями. Якраз у цей термін (особливо коли ремонт перший і потреба в ньому виникла незабаром після покупки) і підприємства, і майстерні намагаються вкластися і найчастіше вкладаються. Біда в тім, що за першим ремонтом наступає потреба в другому, третьому і так далі. І хоча згаданими уже правилами начебто досить чітко регламентовано, коли саме покупець **має право** на заміну апарата, на практиці одержати у майстерні довідку, що дає таке право, ой як нелегко, про що свідчить, зокрема, і редакційна пошта.

От, скажімо, житель Дніпропетровська О. І. Різун купив кольоровий телевізор «Електрон-736» 8 січня 1982 року і відразу ж був змушений відвезти його в майстерню по вулиці Винокурова, 9. Побував він там іще не раз і не два. Міняли кінескоп, деталі, проте за рік апарат працював нормально лише кілька місяців, а решту часу або ж чекав на візит майстра вдома, або ж припадав пилом у майстерні. Людина в розпачі: гарантійний строк закінчується, а «Електрон» так і не довели до пуття, і довідки не дали.

— Такого не повинно бути,— категорично запевнив начальник «Укрпобутрадіотехніки» Р. Ж. Мейрис, якого я ознайомив з листом О. І. Різуна,— це самодіяльність і свавілля наших товаришів на місцях. Розберемося, покараємо, вживемо заходів. Річ у тім, що ми, «Побутрадіотехніка», ніскілечки не зацікавлені зволікати з видачею довідок на заміну. — І Рудольф Жанович детально розтлумачив мені, чому саме очолювана ним система глибоко заінтересована при найменшій нагоді позбавляти своїх клієнтів клопотів, пов'язаних із ремонтом так званої гарантійної радіотелеапаратури.

Виявляється, за кожен магнітофон, телевізор чи радіоприймач підприємства перераховують «Побутрадіотехніці» певну суму на виконання ремонтів — незалежно від того, скільки їх буде протягом гарантійного періоду. Ця сума включає в себе і вартість роботи, і вартість деталей. Так от, виходить, що побутовикам вигідніше розпрощатися з бракованим апаратом якомога раніше і мати на цьому якусь копійку замість того, щоб витрачати на нього час і — найголовніше — деталі.

То чому ж, усе-таки, питається, побутовики не ганяються за такою очевидною вигодою, а навпаки, ганяють свою клієнтуру. Чому лише за перші два тижні нового року «Перець» одержав кілька десятків листів, автори яких пишуть про одне і те ж: купив телевізор (магнітофон, радіоприймач), а він не працює; звернувся у майстерню, а там його полагодили абияк; їздив туди вдруге, втретє і зараз не маю ні телевізора (магнітофона, радіоприймача), ні грошей?

Ось, наприклад, житель Прилук Чернігівської області Й. Й. Волошин шість разів викликав телемеханіка до свого кольорового «Славутича Ц-202», якого він придбав лише у травні 1982 року. Щоразу візиту майстра доводилося чекати по 5—10 днів. А потім, через тиждень-другий, робити нову заявку на ремонт. Чоловік підрахував: за сім місяців він міг нормально дивитися телепередачі трохи більше місяця.

Більше місяця не знає, що робити з телевізором «Електроніка-407», житель села Гречишкіно Новоайдарського району Ворошиловградської області Й. М. Кузнецов. Купив він його в грудні минулого року, через двадцять днів відніс у телерадіомайстерню в Новому Айдарі, а там братися за ремонт відмовилися, заявивши, що до цього апарата немає деталей.

П'ять разів гостювали майстри із Самбірського радіотелеательє у жительки міста М. В. Фіалковської, намагаючись оживити «Електрон-722», але безрезультатно. У майстерню телевізор не забирають — нема куди ставити — і довідочки на заміну не видають.

Втім, досить фактів, бо подібний перелік можна продовжувати до безкінечності. Повернемося краще до нашого запитання: чому ж усе-таки система «Побутрадіотехніки» так слабенько стоїть на сторожі інтересів покупців, хоч, за словами її керівника Р. Ж. Мейриса, вона навіть матеріально у цьому заінтересована?

Відповідь, як на мене, може бути така. Факти неякісного ремонту, тяганини, безвідповідальності в роботі майстерень стали настільки частим явищем, що до них звикли і не розцінюють як надзвичайну подію. У крайньому разі, якщо доведений до точки кипіння відвідувач вибухне скаргою, її, скаргу перевірять, комусь укажуть, когось попередять, може, навіть позбавлять частини прогресивки. Але далеко не кожен клієнт такий нетерплячий і нервовий. Більшість із нас звикли, що визначений у квитанції термін ремонту — це фільчина грамота, і не дивуємося, якщо нам, не попросивши вибачення за його порушення, кажуть прийти вдруге чи втретє.

Заради об'єктивності відзначимо: не все залежить і від «Побутрадіотехніки». Навіть припустивши малоприпустиме, що всі 2200 майстерень (саме стільки їх у республіці) працюватимуть бездоганно, сприймаючи неприємності покупців як власні, я б не наважився стверджувати, що при цій умові наше з вами спілкування із сферою побуту ніщо не затьмарюватиме. До неї, «Побутрадіотехніки», немало підприємств також ставляться так, як вона, «Побутрадіотехніка», ставиться нерідко до нас, себто змушують розплачуватися за чужі гріхи.

Мені, наприклад, трохи аж незручно читати у пресі, як наполегливо у Львівському виробничому об'єднанні «Електрон» борються за надійність продукції, як пишаються там власною системою контролю за якістю, бо я знаю, скільки телевізорів цього об'єднання, на яких красується державний Знак якості, ремонтується в підсобках магазинів, іще не потрапивши на прилавок, і скільки їх припадає пилом у майстернях. Навряд чи можуть ходити з гордо піднятою головою за свою продукцію і творці кольорових телевізорів «Славутич» з об'єднання «Київський радіозавод» і деяких інших. Досить сказати, що минулого року майстрами «Укрпобутрадіотехніки» було виконано понад 150 тисяч так званих передпродажних ремонтів і майже два мільйони ремонтів по гарантії — майже у півтора раза більше, ніж три роки тому. Чи не кожен другий кінескоп повертається на Львівський завод кінескопів, звідти надсилають нову партію — і знову такої ж самої якості.

Іще приклад. Підприємство розробило апарат нової марки, запустило його у серійне виробництво. Через деякий час він, звісно, потрапляє до майстерні. А там не знають, як до нього підступитися. Бо виробничники часто не вважають за потрібне навіть проінформувати побутовиків про випуск новинки. От і ходить по магазинах старший інженер юридично-договірного бюро «Укрпобутрадіотехніки» В. Є. Суворов, видивляється, що ж новенького з телерадіоапаратури з'явилося на прилавках, а тоді пише на заводи: що ж це ви, дорогенькі, навіть не повідомили нас, схем та інструкцій не надіслали?

Скажімо, те ж Львівське виробниче об'єднання «Електрон» досі не забезпечило «Укрпобутрадіотехніку» технічною документацією до телевізорів «Електрон Ц-260», хоч вони вже сходять з гарантії. Тримають її у секреті і Дніпропетровський радіозавод, і виробниче об'єднання «Київський радіозавод», і Сімферопольське виробниче об'єднання «Фотон», і багато інших.

Коротше кажучи, чималенько набереться подібних «і» у стосунках між покупцем, магазином, гарантійною майстернею і підприємством-виробником, а розплачується за чужі гріхи покупець.

В. БОНДАРЕНКО.

Ростислав СОЛОНЕВСЬКИЙ.

УТОЧНИВ

— Доки їсти, — каже мати, —
Батьків хліб ти будеш, сину?
Їй у відповідь патлатий:
— Хліб не батьків. З магазину...

ТАТУНЬО

Жінка й діти біля неї
З нетерпінням тата ждуть:
Чи зарплату принесе їм,
Чи самого принесуть.

ЗАСПОКОЇЛИ

— В суп попала муха клята! —
Скаржиться в їдальні гість.
— Не кричіть: вона багато
Супу вашого не з'їсть.

НАУКА

На галяві олень-татко
Вчить-навчає оленятко:
— Це берізка, це ромашка,
А ось це — розбита пляшка...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я міг би винести більше, ніж ти, та совість не дозволяє.

РЕВІЗОР

ГУМОРЕСКА

До кабінету начальника управління вбіг схвильований начальник відділу кадрів.

— Прошу пробачення за вторгнення, але я мушу повідомити неприємну новину: до нас їде ревізор!

— Як — ревізор? — витріщився начальник управління.

— Який ревізор? Чому ревізор? Знову ревізор? — в один голос вигукнули головний інженер, головний бухгалтер і начальник планового відділу, які зібралися вузьким колом на двогодинну п'ятихвилинку.

— Той самий, що недавно був, наш, відомчий.

— Неспроста все це. Тиждень, як скінчилася ревізія, нічого особливого не виявлено, доброго акта склали, а тепер, виходить, все летить шкереберть. Напевне, якась додаткова вказівка була. Почне тепер длубатися прискіпливіше і обов'язково щось відкопає, — забідкався головбух.

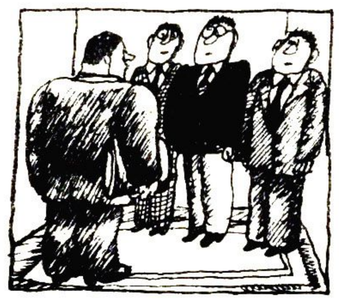

— А таки відкопає! — підтримав головбуха головний інженер. — Бо воно ж, можна сказати, на поверхні лежить, що в минулому році ми здали об'єкт з недоробками, премію за своєчасне введення в дію одержали, а ліквідацію недоробок не закінчили повністю й досі.

— І що́ за перший квартал півтора процента до виконання плану приписали, — приречено продовжив плановик.

— А збитки? По чотирьох кошторисах маємо перевитрати і в п'ятий не вкладаємося, — вів далі головбух.

— Може... той, може, сигнал про порушення штатної дисципліни в главк надійшов, — висловив припущення кадровик.

— Отже, рано ми торжествували, — підсумував начальник.

Двері відчинилися, на порозі з'явився ревізор.

— Я знову до вас. Начальство не затвердило акта ревізії...

Присутні блискавично перезирнулися і застигли в німій позі. Тільки головбух ледве чутно прошепотів:

— А чому?

— Як це — чому? — сердито перепитав ревізор. — Уважнішими треба бути. Ось, на третьому примірникові підпису вашого нема. Так що прошу...

Феодосій ЛУЗАН.

ПРИКМЕТА ВЕСНИ

По лісі сновигають тітоньки,
Зривають з листям білі квітоньки.
А потім з вас за три конвалії
Зірвуть карбованця, каналії.

ХОМИНЕ «ХОБІ»

Не нумізмат він, не філателіст,
Хома до іншого охоту має й хист:
Плітки збирає різні, побрехеньки.
Та й пише анонімки потихеньку.

В. ТИЩЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

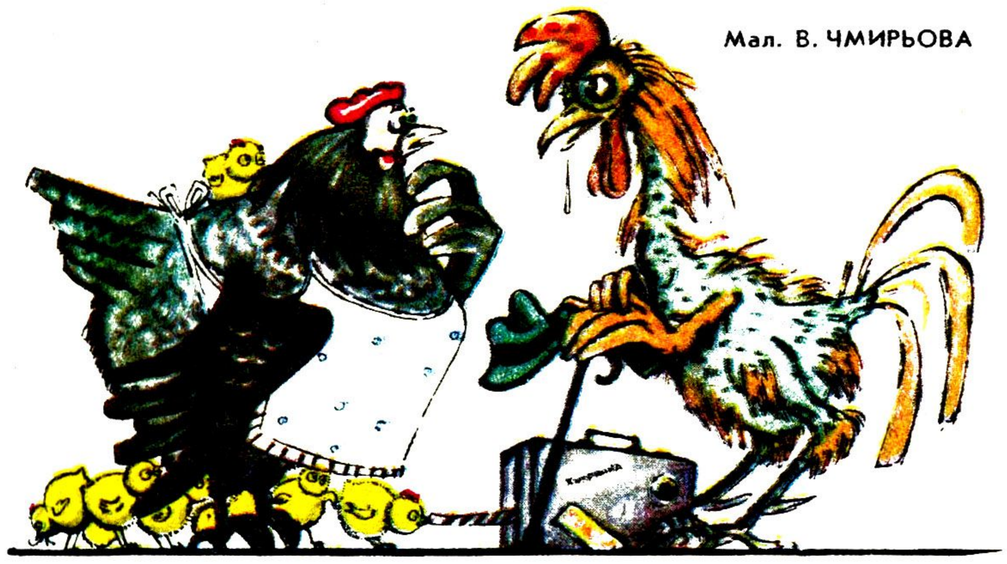

— Вибач, моя зозулястенька, повернувся я знову до тебе...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

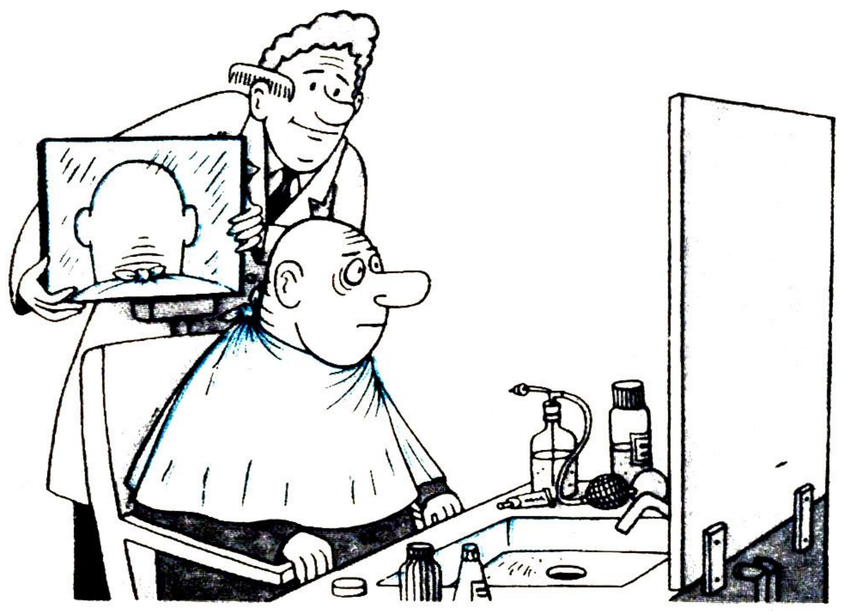

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

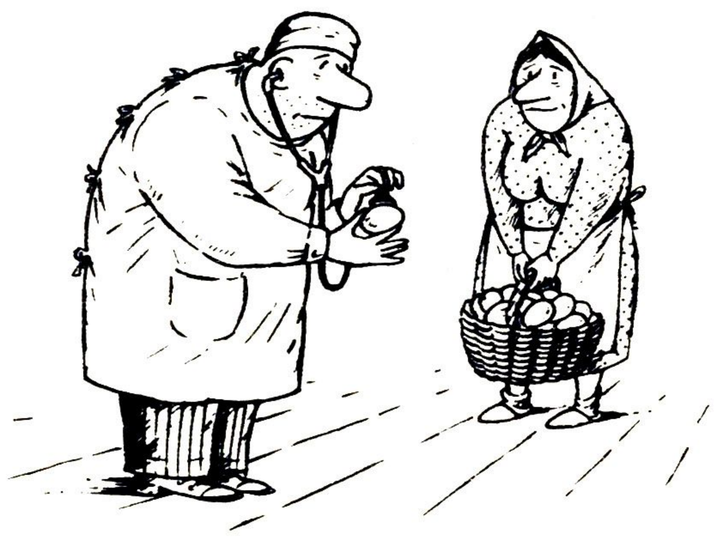

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

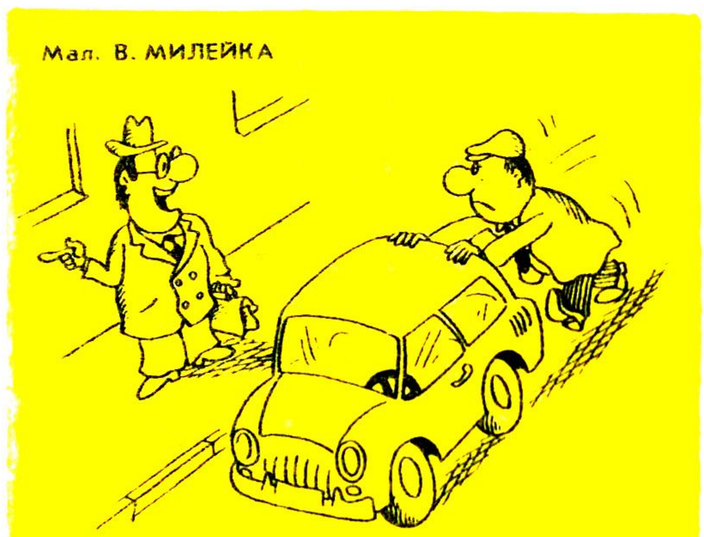

— До метро не підкинете!

Малюнки В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

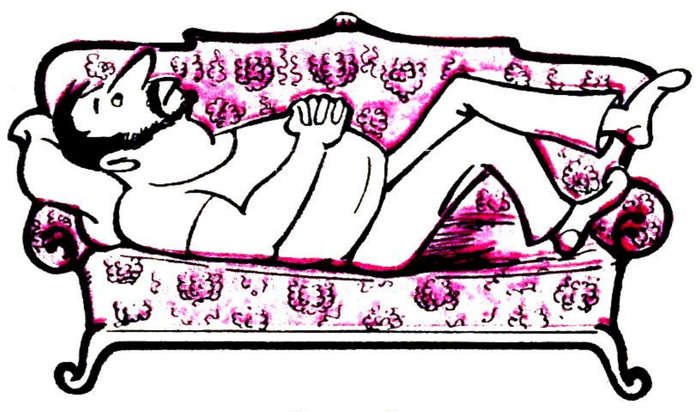

Без слів.

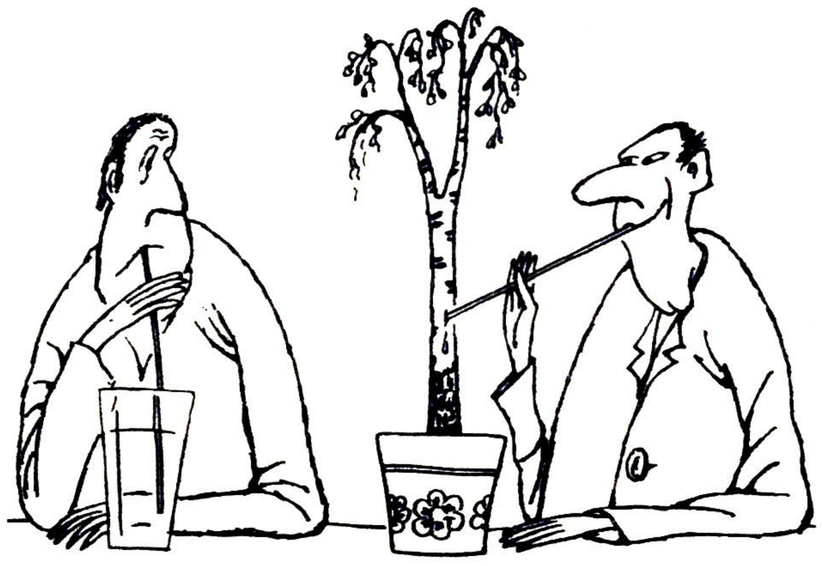

Без слів.

ВИХОВНИЙ ПРОЦЕС

ГУМОРЕСКА

Батько перегорнув сторінку щоденника, і його руки мимоволі почали розстібати пасок.

Віталик зіщулився, інстинктивно позираючи на прочинені двері.

— Що, і з поведінки «двійка»? — батькові очі налилися гнівом. Пряжка брязкнула, наче пружина пастки, у яку потрапила миша.

Віталик злякано позадкував до дверей.

— Ти куди, бешкетнику?! Ану одійди від дверей! Одійди, кажу. Не цокоти зубами. Якщо чесно признаєшся, що накоїв у школі, не битиму, — батькові руки застебнули пасок. — То за що, кажеш, схопив двійку з поведінки? Знову дівчаток смикав за коси?

— Н-ні, — переборюючи зрадливе тремтіння в голосі, відказав Віталик,— ми з Сергійком на уроці математики у «морський бій» грали.

— Зіграти б тобі зараз паском, — скрипнув зубами батько. — Однак дотримаю слова: нехай пасок відпочине до наступного разу. А на уроці мови що виробляв?

— Стріляв із рогатки у кватирку і промахнувся: камінець зрикошетив у таблицю з префіксами.

— Мазило! — зневажливо скривився батько. — Та я в твої роки горобця з рогатки на льоту...

— Ну-у? — вигукнув Віталик. — Оце влучність!

— Атож!

— І вчителька не сварила?

— Вуха м'яла, — отямився батько. — І правильно робила. Щоб не ріс отаким бовдуром, як ти. А на уроці математики що відколов?

— Семенкові сорочку розірвав.

— А це ж навіщо?

— А чого він мою ручку бере?

— А тобі й шкода? — докірливо похитав головою батько. — Скупердяга. Замість того, щоб самому запропонувати другові самописку, він йому сорочку...

— Бо він розтрощив її.

— Ну й що? Хіба ручка варта того, щоб за неї друга за груди брати? Хоча б ручка, а то — копійчане діло. Ну, гаразд. Розпишуся за твої двійки. Востаннє. Чуєш, бешкетнику?! Кгм... А де ж моя ручка? — батько ковзнув поглядом по столу, зиркнув на підвіконня, потім на етажерку. — Часом не бачив, де вона?

— Та ж... Та ж... — взялося рум'янцем Віталикове обличчя. — Це її Семенко розтрощив.

— Що?! Мою ручку?! Хто тобі її дозволив брати?!

— Н-ніхто. Але ж то... копійчане діло.

— Я тобі зараз покажу копійчане!

Загрозливо брязкнула пряжка. Виховний процес вступав у стадію розв'язки.

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

смт Муровані Курилівці
Вінницької області.

ЗООАФОРИЗМИ

- *— Руку б ще мати! — мріяла Лапа.*
- *Бажав Лису «ні пуха, ні пера».*
- *Передова позиція Рака — тил.*
- *Найогидніші плазуни ті, що лізуть в душу.*

Леонід ЗАБАРА.

Вітаємо ювіляра!

Письменника,
лауреата Державної премії УРСР ім. Т. Г. Шевченка
Василя КОЗАЧЕНКА
з його першим 70-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ДІАЛОГИ

НЕ РОЗДИВИВСЯ

— За що ти, Кіндрате, штраф заплатив?

— За зерно.

— Крадене?

— Еге. Набрав уже повний мішок, а сторож як закричить та за рушницю.

— Наклепи зводиш. Сторож добра людина, не міг він так учинити.

— Не міг?! Коли я йому, сонному, на ніс наступив?!

У ТАКОМУ ВИПАДКУ

— Ви Свиридюка добре знаєте?

— Навіть дуже.

— А давно?

— Давненько.

— І не чули, що його за бійку арештовано?

— Що ви кажете! У такому випадку я цього Свиридюка ніколи й в очі не бачив.

Василь НОВОХАЦЬКИЙ.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ВИБУХ по вулиці Харківській

Мешканці вулиці Харківської стали свідками великого дива. Будинок № 44 (дев'ять поверхів, майже три сотні квартир!) затрясся, наче в лихоманці. Отакечки уявіть собі: ходуном ходили стіни, всіма шибами брязкотіли вікна, летку-єньку витанцьовував дах. Та якби сусіди знали причину тієї чудасії, здивування їхнє було б іще більшим.

А струсонуло дім не що інше, як вибух реготу його пожильців. Тих самих, котрі ось уже три роки не сміються навіть від найдотепніших анекдотів. Остання посмішка кожного з цих пожильців реєстрована днем, коли він переступив поріг нової квартири.

Чи до сміху, скажімо, людині, яка заходить у ліфт без певності, що не ночуватиме десь між поверхами? Або коли гарячої води вистачає лише на те, щоб намилитись? Такі от «сюрпризи» щедро залишили на згадку новоселам будівельники Сумського домобудівного комбінату.

Втім, як запевняють мешканці будинку — терплячий, я вам скажу, народ — це ще півбіди. Головне лихо, що в жодній з 283 квартир немає телефону. А без останнього сучасний городянин почуває себе, наче риба на березі: і повітря навалом, і дихати нічим. Треба терміново викликати «швидку допомогу» або тих же сантехніка, ліфтера — біжи за ріг до єдиного поблизу автомата в надії, що якийсь бузувір не обірвав трубку.

Оскільки сусідні будинки давно телефонізовано, пожильці сорок четвертого скаржаться: пишуть листи, оббивають пороги в різних інстанціях. І, слід сказати, регулярно отримують відповіді. Так, з обласного управління зв'язку чемненько роз'яснили, що вищеозначений будинок здали без виконання передбачених проектом робіт по телефонізації. Отже — всі претензії до будівельників. «Нічого подібного, — заперечують з відділу капітального будівництва міськвиконкому, — там недоробки лише зв'язківців». Поки всі високоповажні установи відфутболюють скаржників одне одному, надійшов ще один лист. І якраз він викликав реакцію, про яку говорилося на початку нашої розповіді.

Голова виконкому Зарічної районної Ради Людмила Семенівна Нерубенко чорним по білому повідомила: «Ваш будинок включено до плану телефонізації міської телеграфно-телефонної станції». Але, даруйте, на який рік включено? І, по-друге, чи може йти мова про план, коли начальник управління зв'язку В. О. Сисоєв водночас пише (цитую дослівно): «Питання установки телефонів в будинку буде розглянуто (!) Сумською ТТС після виконання будівельниками робіт по телефонізації будинку». Так що Людмила Семенівна хоч допомогти не допомогла, все ж зробила добре діло: насмішила до сліз. Адже сміх, між іншим, допомагає боротися з труднощами, яких у адресатів Л. С. Нерубенко — по саму зав'язку...

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

м. Суми.

ПОГЛЯД НА ОГІРОК

Хочете — вірте, хочете — ні, але у мене склалося враження, що у Львівському територіальному управлінні Держпостачу УРСР ніколи не бачили огірка.

«Ну,— скажете ви,— це вже автор передав куті меду. Огірок — не якийсь там банан чи ананас, а широковживаний овоч, який ми любимо і свіженьким, і солоним, і консервованим. І ото щоб люди не бачили огірка?! Бути такого не може!»

Воно, звичайно, якщо саме так мислити, то можна припустити, що про огірок працівники територіального управління мають уявлення. Але якщо подивитися на справу з іншого боку...

Ну, візьмемо, наприклад, Клеванський завод продовольчих товарів, що на Ровенщині, який переробляє різні фрукти і овочі, в тому числі й огірки. Виготовляє він соки, салати, джеми, консерви, щоб і тоді, коли надворі не вщухає завірюха, на нашому столі були, як кажуть, дари садів, лісів і полів.

Так от, переробляє той завод овочі і фрукти та й переробляє... Та одного дня завскладом готової продукції консервного цеху Ганна Іванівна Остапенко категорично заявляє:

— Більше не буду приймати продукцію!

— А може?.. Хоч трішечки?.. — з надією дивиться на неї начальник консервного цеху Валентина Костянтинівна Борисюк.

— Немає куди. Ви ж самі бачили, що на складі вже накопичилося 15 тисяч трилітрових банок огірків, 5 тисяч банок помідорів і 22 тисячі банок яблучного соку. А тари немає... Що робити?

І пішли Г. І. Остапенко та В. К. Борисюк до директора заводу.

Володимир Михайлович Нагорний, вислухавши їх, довго тер чоло.

— Складайте готову продукцію поки що у цеху,— нарешті махнув рукою.

Незабаром цех уже нагадував склад.

— Вже й ходити ніяк,— забідкалася начальник цеху В. К. Борисюк і знову — до директора заводу.

В. М. Нагорний потер лоба ще дужче, ніж першого разу, і подзвонив начальникові обласного управління харчової промисловості С. П. Сьомчуку.

— Степане Прокоповичу! Що робити? Склади забиті готовою продукцією. Цехи теж. Де брати тару? Клеванський деревообробний комбінат і Сарненський лісгоспзаг комплекти для ящикової тари відвантажать тільки в кінці року... І взагалі, того, що нам виділено по фондах, не вистачить...

— Крутися, дорогий, крутися,— відповів Степан Прокопович. — Думаєш, тільки тобі важко? Юрій Титович Павленко, Олексій Іванович Лисяк, Леонід Капітонович Березовський — твої колеги з Корецького, Дубровицького та Березнівського заводів продовольчих товарів — теж ночей не досипають. Гасають по області у пошуках хоч яких-небудь ящиків. Бо їм теж ніяк продукцію відправляти.

— Гадаєте, я не гасаю? — почав виправдовуватися В. М. Нагорний. — І вдень, і вночі тільки про тару й думаю.

— Правильно, Володимире Михайловичу, робиш. Нам план треба виконувати...

— Значить, нічим не допоможете?

— На жаль... Сам знаєш, що Львівське територіальне управління Держпостачу УРСР постійно не виділяє нам потрібної кількості тари. Скільки разів ми туди зверталися, скільки листів написали, аргументуючи, що банки з консервацією самі до споживача не побіжать, що потрібна така-то кількість комплектів для ящиків, фанери, паперових мішків, гофрованого картону... А одержуємо набагато менше. Так що — крутися!..

І Володимир Михайлович крутиться. Бо треба виконувати план. Треба якнайшвидше переробити те, що вирощено на полях і в садах. Бо в тому урожаї — труд багатьох і багатьох людей.

І крутиться не тільки він, а всі директори заводів продуктових товарів, які підпорядковані Ровенському облхарчопрому.

— Чому у ровенчан така проблема з тарою? — поцікавився я у начальника Львівського територіального управління Держпостачу УРСР Я. І. Чеховського.

— Якби харчовики частіше зверталися до нас, то ми обов'язково б допомогли. Нехай не деруть носа, заходять, нагадують про себе,— відповів Ярослав Іларіонович.

Але не в нагадуванні, мабуть, суть. Бо в Ровенському облхарчопромі мені показали пухку теку з листами, в яких харчовики просять виділити їм потрібну кількість тари. А їм не виділяють. Швидше всього, у Львівському територіальному управлінні Держпостачу УРСР досить таки своєрідний погляд на овочі та фрукти: тут і справді, очевидно, вважають, що консервовані огірки здатні самі потрапити на стіл трудящих.

М. ПРУДНИК.

Ровенська область.

Наші незабутні одноперчани

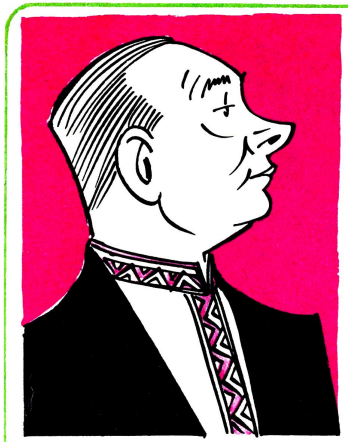

Степан ОЛІЙНИК

Третього квітня мм вітали б перчанина Степана Івановича Олійника — відомого й широко популярного гумориста не тільки в нас на Україні, але й далеко за її межами, з 75-річним ювілеєм. Були б перші весняні квіти, були б міцні потиски рук, телеграми, листи, листівки з найкращими побажаннями добра, щастя, нових творчих успіхів. Не судилося. 11 січня минулого року зупинилося його серце.

Йдучи від нас, Степан Іванович залишив нам добру спадщину — чотири томи своїх творів.

У цьому номері вміщуємо добірку його віршів.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

СЕР МАКІТРА

Мчав Будьонний дужче вітру,
Брав на Збручі переправу!
...І петлюрівця Макітру
Занесло аж у Варшаву.

Довго там тинявсь він п'яним,
Все пророчив: «Будуть зміни!»
І хвалився варшав'янам:
— Я єсть гетьман України!

Проти нас шпиком заклятим
Перед паном шкірив кутні.
Роки йшли... В тридцять дев'ятім —
Стались зміни незабутні!

Військо волі, військо слави
Несло правду на Карпати,
Щоб з недолі і безправ'я
Українців визволяти.

Прапори вгорі палали...
В ті осінні світлі ранки
Нас до серця пригортали
Галичани й галичанки.

Мчало військо дужче вітру
Понад Саном, по Волині...
І від страху пан Макітра
Опинився у Берліні.

Слав прокляття українцям,
Знов пророчив: «Будуть зміни!»
І хвалився уже берлінцям:
— Я єсть гетьман України!

...В час війни, коли земля вся
Протистала чорній силі,—
Гер Макітра в Київ гнався
На гестапівській кобилі.

На догоду Коху-кату
Бив людей, чинив руїни.
— Сторонись! — кричав пихато. —
Іде гетьман України!

Але гетьман не доїхав...
Бо фашистську чорну силу
Закрутив смертельний вихор:
Били з фронту, били з тилу!..

Скоро «гетьмана без трону»
(Не зійшли ще й гулі з лоба!)
Нарекли в англійській зоні
«Переміщена особа»!

Залатав штани він ззаду,
Одягнув уже циліндра...
И поволіся на пораду
Прямо в Лондон сер Макітра.

А в тім Лондоні, їй-право,
Де не ткнись — усе тумани.
Там самі... «морську державу»
Продають свої «гетьмани»!

Все пронюхав достеменно:
В кого атом, в кого бази
(З Бі-Бі-Сі на нас скажено,
Кажуть, гавкнув зо три рази).

І поніс він пику биту,
Повен люті, жовчі й піни,
На поклін до Уолл-стріту,
Битий «гетьман України».

...Діді Сему за долари
Служить вірно волоцюга,
Тягне рвані «шароварі»
Та белькоче, мов папуга:

— Я тримаю ніс по вітру.
И це багато означає!
Бо мене вже... «сер Макітра»
Сам Рокфеллер величає!

Знов найнявся шпигувати...
Обтира притонів стіни...
І кричить на цілі Штати:
— Я єсть гетьман України!

...Ким він здохне, я не знаю,
Чи то «сером», чи то «паном»,
Тільки знаю, утверджаю:
Здохне він за океаном!

1950

Чув наш Явтух, що настане
Диво-казкова пора:
Всюди, куди хто не гляне,
Виростуть гори добра.

Гори!.. І все безкоштовно!
Все, що захочеш,— бери!..
Мріє діждать, безумовно,
Ледар тієї пори.

Часом не терпиться трутню
Кинуть трудягам одно:
«Швидше будуйте майбутнє,
Я ж бо чекаю давно!»

Модник!.. Без шапки і шляпи,
З патлів не видно вже вух...
Всівшись на шиї у папи,
Жде комунізму Явтух!

Жде комунізму Явтух...

— Встанеш... І кинь лише фразу:
«Хочу борщу й пирога!» —
Все піднесе тобі зразу
Техніка — вірний слуга!

Досить натиснути кнопку,
І автомат тобі
В рот —
Булькне горілочки стопку,
В рота — жбурне
бутерброд...

Чом же ті батько і мама
Лають, що спить, аж
припух? —
В нього ж «висока програма»:
Жде комунізму Явтух!

А щоб діждать
І з любов'ю
Стріти, дійшовши мети,—
Треба ж глядіти здоров'я,
Сили свої берегти:

То спекульне на базарі,
То витанцьовує десь,
То пробриньчить на гітарі —
От вам і «труд» його весь!

От йому вже і тридцятий...
Інших судити мастак,
Ходить лайдак нежонатий
І розмірковує так:

«Ще п'ятирічка. І повно
Всякого буде добра!
Іж, одягайсь безкоштовно.
Там — і женитись пора!

Блага — куди не подайся,
Хліб на дурняк
І вино!
Жінку бери і тиняйся —
То по кафе, то в кіно!..»

Ось чим привабний для нього
Наш до майбутнього рух.
Людям не давши н і ч о г о,
Жде комунізму Явтух!

...Ні! Лайдаку доведеться
Здати ці «плани» в архів,
Бо комунізм обійдеться
Без отаких Явтухів!

1975

«Симпозіум»

Занадто вже мудре
Слівце чуже
Часто вживаєм для пози ми.
В науці, мистецтві
Тепер лише
Тільки і чуєш «симпозіум».

Хіба не ясніші
Близькі слова:
«Збори», «нарада», «засідання»?
Вже дехто для сміху
У нас, бува,
Моду почуту наслідує.

У липні я лугом
Зеленим брів.
Чую, з копиці під лозами
Ключе-гука
Бригадир косарів:
— Гайда-но всі на симпозіум!..

— А що це він каже? —
Бровища звів
Дядько, почувши ту витівку.
Напарник
По-простому відповів:
— Схоже, що кличе на випивку!

Раніше кербуд наш
Л е т ю ч к и вів
З криком: «А сніг не вивозимо!»
Тепер він
Скликає вже двірників
На «санітарний симпозіум».

— Ти де був так пізно?
В буфеті, га? —
Жінка, зустрівши, наїжиться.
Скажи «йшла нарада» —
Не помага
«Симпозіум»,— вмить розніжиться!

Усе надають тобі:
Кращий зал,
Гроші солідними дозами,
Якщо ти
Балачку якусь назвав
Модним слівцем «симпозіум».

Який позичальник
Завіз до нас,
Нащо ту моду тиче нам?
Невже для засідань
Нам мало назв,
Що ми ще взяли й позичену!

Пора навести тут,
Як кажуть, лад,
Все щоб робилося з розумом,
Бо скоро й малята
Уже в дитсад
Будуть ходить на «симпозіум»!

1969

Пес Барбос і повчальний „крос"

До озер, через луги,
Там, де верб зелені шати,
Йшли природи вороги —
Браконьєри-торбохвати.

Поспішали мимо плес
За Гаврилом-здоровилом.
Збоку біг цибатий пес,
Дресирований Гаврилом...

Що не крок — тріщить лоза.
Йдуть, нема на них холери!
Ось і озеро-краса.
І спинились браконьєри.

Підзівавши двох Микол,
Одягнавши пса рудого,
Дістає Гаврило тол
І дружкам говорить строго:

— Киньте к бісу цигарки
І замріть у цій хвилині,
Бо як бахне — на шматки
Рознесе вас по долині.

Прикріпив Гаврило Щур
Тол на палку-закидалку,
Підпалив бікфордів шнур
І жбурнув на воду палку.

Ліг на землю як живіт
І простяг тремтячі руки.
П'ять хвилин — і гримне світ!
І сплинуть сльози і щуки!

Але світ не без чудес
(Не забуть їм ту рибалку!):
Як уздрів служака пес,
Що хазяїн кинув палку,—

Гавкнув хрипло — і туди:
Діставати, як привчили!
Палку — в зуби... і з води
Пре до берега щосили!

Пре на них... А шнур горить!..
Торбохватам не до рибки:
Щур «ой боже!» верещить,
В двох Микол волосся дибки!

Двоє в майках і трусах,
Щур Гаврило в тілогрійці —
Чешуть так, що глянуть страх!
Хоч записуй в олімпійці!

Шнур згоря! Сильніше «крос»!
Озирнуться торбохвати —
З вибухівкою Барбос
Наступа уже на п'яти!

Марафонську боротьбу
Тим скінчили браконьєри.
Що залізли на вербу
І притихли, мов тетері.

Під вербою став і пес
Кинув тол й махнув ганяти...
Мить... і дим аж до небес!
Бахнув тол гучніш гармати!

Бахнув так, що їх труси
Над вербою закружляли,
Що суконні картузи
З неба й досі ще не впали.

Бахнув так у всі боки,
Що тікали з лугу коні,
Що здригнулися шибки
У міліції в районі,
Що хрестилась на траві
Два Миколи і Гаврило.

Хтось питав їх:
— Ви живі?! —
Ті не чули. Поглушило!

Сполошилося село,
Збіглись діти до левади,
Лиш нікого не було
Ні з району, ні з сільради.

Там воюють на словах,
Шлють з міліції папери...
А в озерах і річках
Нищать рибу браконьєри!

1960

— **Трись, Матюшо! Трись!..**
І. Тобілевич. «Суєта»

Зліпив дві пісні-скоростілки
І вже товчеться в стінах Спілки.
І того ж тижня, у суботу,

МАТЮША

Постійну кинув він роботу.
В кутку буфету у димищі
Сидить тепер «на творчій пищі»:
То десь просуне байку мляву,

То у Літфонд подасть заяву,
То вшкварить «Гусі!!!» перед залом,
То нашумить новим скандалом...
Варяжка старшим: «Дорогуша!..»
Отак і треться наш Матюша!

1965

Проводжають в армію Петра

Півсела зібралося на свято.
Прилетіла з Криму і сестра...
Три доби не спали мама й тато —
Проводжали в армію Петра!

Грав баян. І дві гармошки грали.
Знов співала мамина кума.
— Так служи, щоб вийти
в генерали! —
Свій наказ чеканив дід Хома.

Мед-вино
Хилили нічку третю...
На четверту — сіли на «ГАЗон»
І махнули проводжати Петю
Аж туди, де станція, перон...

Як пили шампанське у буфеті,
Спохватився раптом дід Хома:
— Підождіть, бо щось не видно Петі,
Внука-новобранця десь нема!..

На рішучий запит воєнкома
Руку дід приклав до картуза:
— Вибачте, забули його дома! —
І в старого капнула сльоза.

Привезли забутого в машині.
Сів у поїзд майже на ходу...
. . . . . .
Вже давно Петро в своїй частині,
Вже крокує чітко у ряду.

Служить вірно... Вже приймать
присягу
Надійшла, мабуть, йому пора,
А в селі ще й досі хилять брагу,
Проводжають в армію Петра!

1972

Вісті з того світу

НЕМА ПОРЯТУНКУ...

У нью-йоркському метро два підлітки напали на Сіфакса Гантера й забрали в нього годинник, обручку та ще й зброю.

Може, на годинник та обручку пограбований і махнув би рукою, але із втратою зброї просто-таки не міг змиритися, бо була вона не його власна, а службова. І потерпілий звернувся по допомогу до поліції.

«Тепер навіть поліцаям нема од них порятунку», — заявив Гантер, маючи на увазі неповнолітніх злочинців. І він таки ж знає, — сам служить у поліції.

НАДІЙНИЙ ЗАСІБ

Житель Стокгольма, відставний моряк Оле Андерсон, оповістив через газети, що він може запропонувати надійний засіб від морської хвороби. І правив за це всього одну крону.

Листи — і, звісна річ, крони — посипалися з усіх кінців.

Рекомендований Андерсоном засіб і справді дозволяв кожному, хто його дотримується, уникнути морської хвороби. Відповідь, написана на звичайній поштовій листівці (яка, до речі, коштувала значно менше крони), була хоч і короткою, але вичерпною: «Залишайся на березі».

НАША ПОЖЕЖА!..

У селі Хільгертсгаузен-Тандем, що у Баварії (ФРН), від блискавки загорівся стіжок сіна. Оскільки те село виникло від злиття двох раніше самостійних сіл, то гасити пожежу виїхали дві пожежні команди — з колишнього Хільгертсгаузена й з колишнього Тандема. І розгорілося не тільки полум'я, а й сварка: кому належить ця пожежа. Хлопці з Тандема ставали ногами на пожежні рукави супротивників і вигукували: «Геть звідси! Це наша пожежа!»

Сіно, звичайно, згоріло.

І сміх, і гріх

ДО ПИТАННЯ ПРО НАРЕЧЕНУ

Онук японського імператора, 23-річний принц Хіро, задумав одружитися. Справа тільки за нареченою. І справа ця не така проста, як могло б здаватися, бо кандидатуру нареченої має затвердити «Рада імператорського двору», а для цього вона мусить відповідати 16, висунутим тією Радою, вимогам. Зокрема, обов'язково мусить бути японкою, дотримуватися буддистського чи синтоїстського віросповідання, володіти принаймні однією іноземною мовою, бути молодшою за нареченого, до того ж «чарівною» і такою, що ніколи й ніде не працювала, — щоб ніхто із звичайних смертних не міг, бачите, сказати, що він був начальником японської принцеси.

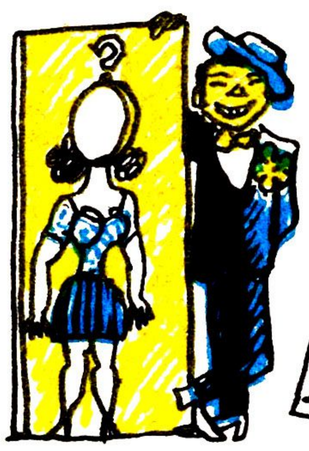

ЗА СУМІСНИЦТВОМ

Викрадати грошовитих людей, щоб потім одержати за них викуп, — це заняття для декого в Італії стало уже спеціальністю. Зокрема, на острові Сардинії роблять це дуже кваліфіковано. На цій ниві там трудяться досвідчені фахівці. Так, поліції якось удалося заарештувати банду викрадачів із тринадцяти осіб, серед яких був один відомий адвокат, один солідний підприємець і навіть один депутат.

ЯК ГАЗЕТА ДОПОМОГЛА

Еміліо Імпалара, 28-річний мешканець італійського міста Палермо, та його напарник Джузеппе Абате задумали суттєво поповнити свої кишені, для чого й накинули оком на один банк. Але якраз тоді, коли вони прийшли на місце «роботи», мимо банку проходив поліціянт. Щоб не привертати його уваги, Еміліо заповзявся читати завбачливо прихоплену газету. Та саме це й привернуло увагу поліцейського, бо невдатний грабіжник, неграмотним будучи, тримав ту газету догори ногами. Так що газета й справді-таки допомогла, але не тому, хто на це розраховував.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Дожонглювався!

Причепився...

ГУМОРЕСКА

Першим, кого я побачив на роботі, був Костько. Він байдуже дивився у вікно.

— Привіт! — кинув я, проходячи на своє місце.

— Привіт! — байдуже мугикнув він, навіть не глянувши у мій бік.

«Ах, ти так? — ображено подумав я. — Зараз я тебе заінтригую...»

Я відімкнув шухляду, витяг папку з місячними рахунками...

А він усе стовбичив біля вікна, затуляючи своєю широкою спиною бліде зимове світло. Наче не мав ніякої роботи.

— Послухай,— звернувся я до нього. — Сьогодні по радіо передавали... В одному селі була свійська качка. Якось вона зникла. Ну, зникла — і зникла. Може, її лисиця схопила або інший хижак. Хазяйка вже й забула про неї, і раптом... качка повернулась із цілим виводком диких каченят... — я не спускав погляду з Костька, чекаючи на його реакцію. Дарма! Він нічим не виявив свого подиву чи недовір'я.

Тоді я почав усе спочатку, вважаючи, що Костько настільки заглибився у свої думки, що мої слова не дійшли до його свідомості.

— Значить, так. В одному селі жила собі жінка. Чи сама жила, чи з чоловіком, не повідомлялося. Та й не в цьому суть. А у тому, що мала вона качку. Це така водоплавна птиця, яка несе яйця, ходить перевальцем і, взагалі... А якось зникла її качка. Мов у воду впала. Ну, мало чого могло з нею трапитися! Вовк міг загризти чи беркут понести... Минув якийсь час, і раптом... — я зробив паузу, щоб заінтригувати Костька. Мабуть, це мені до певної міри вдалося, бо він якось невизначено ворухнув плечима.

— І раптом,— продовжував я,— качка ота свійська повернулась і привела з собою цілий виводок диких каченят...

Я замовк, і насторожену тишу, ні, не відразу, а хвилини через дві, порушило запитання, вимовлене ледь чутно, здається, самими губами:

— А звідки вони взялися?..

— Хто?! — мало не зойкнув я, і в горлі у мене враз пересохло.

— Ну, ті... каченята... — ліниво поцікавився він.

— З качкою прийшли, свійською.

— Звідки?

— Певно, з лісу.

Костько замислився, відтак повернув до мене розгублене обличчя з довгим рухливим носом.

— А звідки вони взялися у лісі?..

Його несподівана прискіпливість починала дратувати мене. Звідки та звідки!? Скажи такому щось, потім сам пошкодуєш.

— Мабуть, висиділа... — невпевнено промимрив я.

— А яйця звідки узялися?.. — допитувався він, і тепер уже на його обличчі можна було побачити щиру зацікавленість.

— Звідки я знаю — звідки! — розсердився я. — Причепився, як шевська смола до чобота.

Костько знизав плечима.

— Все-таки цікаво,— замислено промовив він. — Звідки могли узятися каченята без яєць?..

Я не стримався, схопився на рівні й закричав:

— Звідки ти узяв, що без яєць?!

Він ображено закліпав віями.

— Сам казав, цілий виводок...

Я впав на стілець, обхопив голову руками і про себе почав рахувати до ста, до двохсот...

І раптом Костько запитав:

— А чи не могла вона прихопити яйця з дому?

Едуард КАМІНСЬКИЙ.

м. Перечин на Закарпатті.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Теж від інфаркту!
— Від аліментів.

Бридні усмішки

ПОДИВИВСЯ

— Добридень, батюшко. Куди бог несе?
— Та на базар, хочу порося подивитися.
— Ходім до мене подивитесь, тут ближче.
Прийшли. Оглянув піп кабанчика та й каже:
— Гарне порося. Скільки ж за нього просите?
— Ніскільки, бо не продаю.
— То для чого ж ви мене привели?
— А ви ж хотіли подивитися.

НЕ БУДУ МОВЧАТИ

Чоловік до жінки, яка кричить на нього за те, що прийшов пізно додому:

— Спи, стара, і мовчи.
— Спать буду, а мовчати — ні.

Повідомив С. ГОРОВИЙ.

м. Лисичанськ
Ворошиловградської області.

ТОЧНА ВІДПОВІДЬ

На уроці зоології учитель питає учня: «Скільки людина може прожити без води?»

«Поки не помре»,— відповів учень.

Повідомив В. МИКИТИН.

с. Липівка
Тисменицького району
Івано-Франківської області.

САМОКОНТРОЛЬ

Чаркують друзяки у ресторані.

От один другому пропонує:

— Гришо, давай попробуємо встати на ноги. Якщо встанемо — вип'ємо ще по чарці, а якщо ні, то підемо вже додому.

Повідомив М. НИКОНЧУК.

м. Житомир.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Вовчику, не ображай малого — поверни іграшку!

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Михайло Коцюбинський

ПРО ДВОХ ЦАПКІВ

З одного берега йде до річки білий цапок, а з другого берега підходить чорний цапок. І той хоче через річку перебратися, і другий. А через річку кладка. Така вузенька, що тільки один може перейти, а двом тісно.

Не схотів білий цапок зачекати, поки перейде через кладку чорний, а чорний і собі не схотів заждати, щоб перейшов білий.

Ступили обидва на кладку, зійшлись посередині та й ну один одного лобами й рогами бити!

Бились, бились, та й скінчилося на тому, що обидва в воду попадали і потопились.

ДВІ КІЗОЧКИ

Дві кізочки — то були розумнішими. Стрілись вони на вузенькій стежечці. З одного боку стежечки глибокий рів, а з другого — висока та крута гора. Розминутися ніяк не можна.

Постояли вони, постояли, подумали-подумали, а тоді одна кізочка стала на коліна, перевернулась на бік, лягла на стежці і притиснулась до гори.

Тоді друга обережно переступила через неї, а та, що лежала, встала і пішла собі.

Десять робітників

Зайшов я колись до одної жінки в хату,— Одаркою звали жінку. Дивлюсь, а у неї в хаті так чисто, гарно так: діти умиті, чисто одягнені, обід зварений.

— Як ви встигаєте все поробити? — питаю я в Одарки.

А вона каже:

— Як же мені не устигнути! У мене служить аж десять робітників. Вони мене слухають: що скажу — зроблять, один одному помагають!..

— Які ж у вас робітники?

— А ось вони! — засміялась Одарка і поклала на стіл свої десять пальців.

ІВАСИК ТА ТАРАСИК

Івасик ловив рибу. Все, що зловив, склав у кошичок, закинув кошичок на плечі та й іде додому. Побачив його Тарасик, підкрався до кошичка, а Івасик почув, що хтось ззаду до кошичка добирається, та й озирнувся.

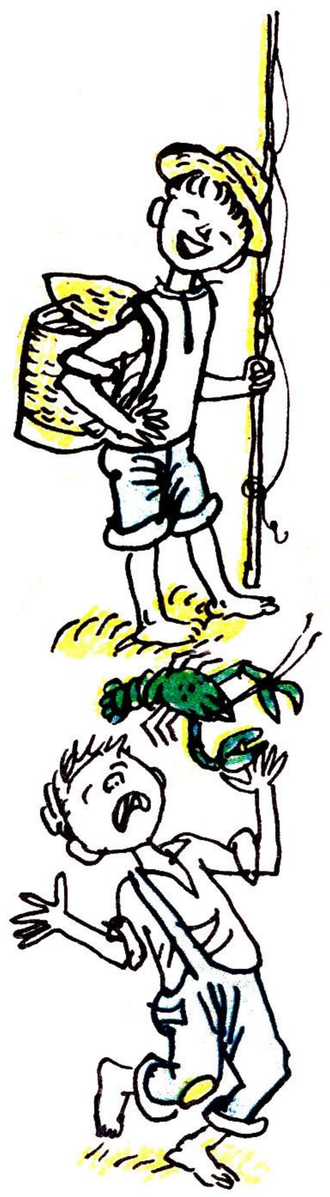

Тарасик одскочив, руки заклав назад, голову задер, наче то не він до кошичка добирався.

Пішов Івасик далі.

Йде собі спокійно, а Тарасик знов підкрався, заклав у кошичок руку та як заверещить!

Великий рак вчепився йому в палець!

Бо в кошичку не тільки рибка була, а й раки. А Тарасик аж скаче, так його болить.

Івасик обернувся, побачив та й сміється з Тарасика:

— Ага! Попався!

Насилу Івасик одчепив од пальця рака. Одчепив, поклав у кошичок та й пішов додому.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Страх як страхували

Чи застрахували ви своє життя? А майно? Ні? Дарма.

Справа це, скажу я вам, досить корисна. І навіть вигідна.

Дивіться самі: застрахували ви себе на певний строк і непомітно платите внески. Трапиться раптом з вами у цей період яка біда — одержуєте страхову винагороду. Нічого не трапилось — ще краще, подвійний виграш виходить: і здоровими залишились, і вам повністю повертають внесені гроші. Причому вносили ви потроху, частинами, а одержуєте відразу кругленьку суму. Можна придбати щось вартісне.

А втім, чого це я заходився розповідати те, що вам і без мене відомо з рекламних плакатів Держстраху і з розповідей невтомних страхових агентів?!

Повідаю краще те, що відомо далеко не всім. Так от:

— Чи застрахували ви своє майно? — таким запитанням із деяких пір стрічала своїх знайомих Тетяна Анатоліївна Чумичова, головний бухгалтер Тернопільської міської інспекції Держстраху. — Не застрахували? Невже? От і чудово! Просто прекрасно! Ох, як поталанило!

Знайомі, слід сказати, знаючи, де працює Чумичова, не на жарт дивувалися такій бурхливій радості Тетяни Анатоліївни. Невдовзі, однак, усе прояснювалося. Чумичова вела далі:

— Це дуже вдало вийшло, що ви не застраховані. Тоді зможете виручити мене. Річ у тім, що мій чоловік Валерій застрахований і якраз тепер має одержати повну страхову суму. Тисячу карбованців! Але ж ви знаєте мого Валерія... Він, на жаль, схильний до цього... — і відомим усьому світові клацанням пальцем по шиї Тетяна Анатоліївна розкривала співрозмовникові нездорові нахили свого благовірного. — Самі розумієте, що тільки-но страхова сума опиниться в його тремтячих руках, як він залишить гроші у найближчому ресторані. А в мене ж двоє дітей. Одягти їх хочеться. Прошу вас, пожалійте моїх малюків!

— Та я із задоволенням, — відповідав зворушений і дещо збентежений несподіваним проханням знайомий. — Але як, вибачайте, я можу вам допомогти?

— Дуже просто, — тлумачила Чумичова. — Я домовлюся в нашій інспекції, щоб страхову суму переоформили і гроші, відповідно, переказали не на Валерія, а на ваше ім'я. Вам тільки слід буде сходити до ощадкаси, одержати гроші і віддати їх мені. Сподіваюсь, це вас не дуже обтяжить?

— Що ви, що ви! Про що мова! — відповідав, як правило, знайомий або знайома.

Після такої милої бесіди Чумичова поверталась у свою бухгалтерію. Нікого ні про що не просила, бо переоформляти було нічого, оскільки схильний до випивок її чоловік Валерій Олександрович зовсім не схильний був страхувати своє життя від нещасних випадків. Хвацька бухгалтерка просто виготовляла фіктивний документ і переказувала гроші на ім'я обраного знайомого, який одержував та передавав тисячу карбованців їй.

Десятьом своїм знайомим розповіла Чумичова байку про застрахованого чоловіка-алкаша та бідних діточок і десять разів сфабрикувала документи на тисячу карбованців кожен, котрі потім привласнила.

Однак надто довго користуватися однією, навіть гарною, легендою не випадає, та й кількість легковірних знайомих із часом вичерпується, а грошоносна жила виявилася безкінечною. І Чумичова вирішила залучити до нечистої справи колегу, старшого бухгалтера інспекції комсомолку Галину Бевцик. Техніка фабрикування для обізнаної у бухгалтерських премудростях людини була нескладною, і Бевцик з ходу її засвоїла. Тепер уже вона заходилася умовляти своїх знайомих одержати за неї буцімто належну їй страхову суму. Сама вона, мовляв, зробити цього не може, бо загубила паспорт, а гроші потрібні терміново.

Потім до справи залучили чоловіка Чумичової — уже згадуваного Валерія Олександровича, майстра галантерейної майстерні, відтак — його колегу механіка Євгена Коротаєва, електрика-механіка із залізниці Василя Николаєнка. Чоловіки-механіки почали активно допомагати жінкам-бухгалтерам підшукувати знайомих, за що одержували свою частину вкраденого.

Розкрадачі та їх спільники діяли без страху, однак застрахувати себе від покарання все ж не зуміли.

Баланс за бухгалтерів підвели вже інші. Він виявився вагомим: за два з половиною роки Чумичова, Бевцик і механіки, що до них приєдналися, поцупили понад двадцять сім тисяч карбованців. Якщо розділити цю суму на кількість років, що їх тепер доведеться провести у відриві від дітей та інших родичів, то операцію, прямо скажемо, ніяк не можна віднести до вигідних.

Згадані персони (або персонажі) розкрадали, як то кажуть, на очах у поважної публіки, якщо дозволено буде так назвати керівників інспекції та ревізорів. А втім, що візьмеш, приміром, з начальника міської інспекції Держстраху В. К. Климчука, якщо він, як правило, приходив на роботу в стані, коли вже тягне закусити, а якщо, бува, не встиг зрання причаститися, то страшенно поспішав якнайшвидше вискочити й зробити це. А тому всі документи, в тому числі й чисті бланки грошових чеків, підмахував, не дивлячись. Не скористатися цим, з точки зору шахраюватих бухгалтерів, було просто грішно.

Про самий метод розкрадання говорити докладніше не наважуюсь. Річ у тім, що за кілька років до цього аналогічні розкрадання були виявлені в держстраховських інспекціях Одеської і Миколаївської областей. Головне управління Держстраху УРСР відповідним чином відреагувало на неподобство, видало накази, написало інструктивні листи, де відомчим ревізорам було вказано конкретно, як слід ревізувати, що з чим звіряти, на що саме передусім звертати увагу, аби відразу виявляти такі розкрадання. А тернопільські ревізори двічі проводили річні ревізії і виявляли... повний ажур. Лише на третій рік схаменулися. А між тим, коли в Чумичової запитали, як вона додумалася до такого, вона відповіла:

— А чого додумуватися! Були ж накази главку. Там усе й вичитала.

Накази главку читали, ясна річ, і ревізори. Та чи то читали не дуже уважно, чи то з часом підзабули, чи то в метушні швидкоплинного життя якось прогавили подробиці, на які звертав увагу главк. А от шахраї виявилися уважнішими, все запам'ятали, нічого не прогавили. Крім хіба неминучості покарання.

Але тут ми, мабуть, уже залізли в інше питання. Так би мовити, у питання про поширення гіркого досвіду. Адже це теж треба робити з розумом.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

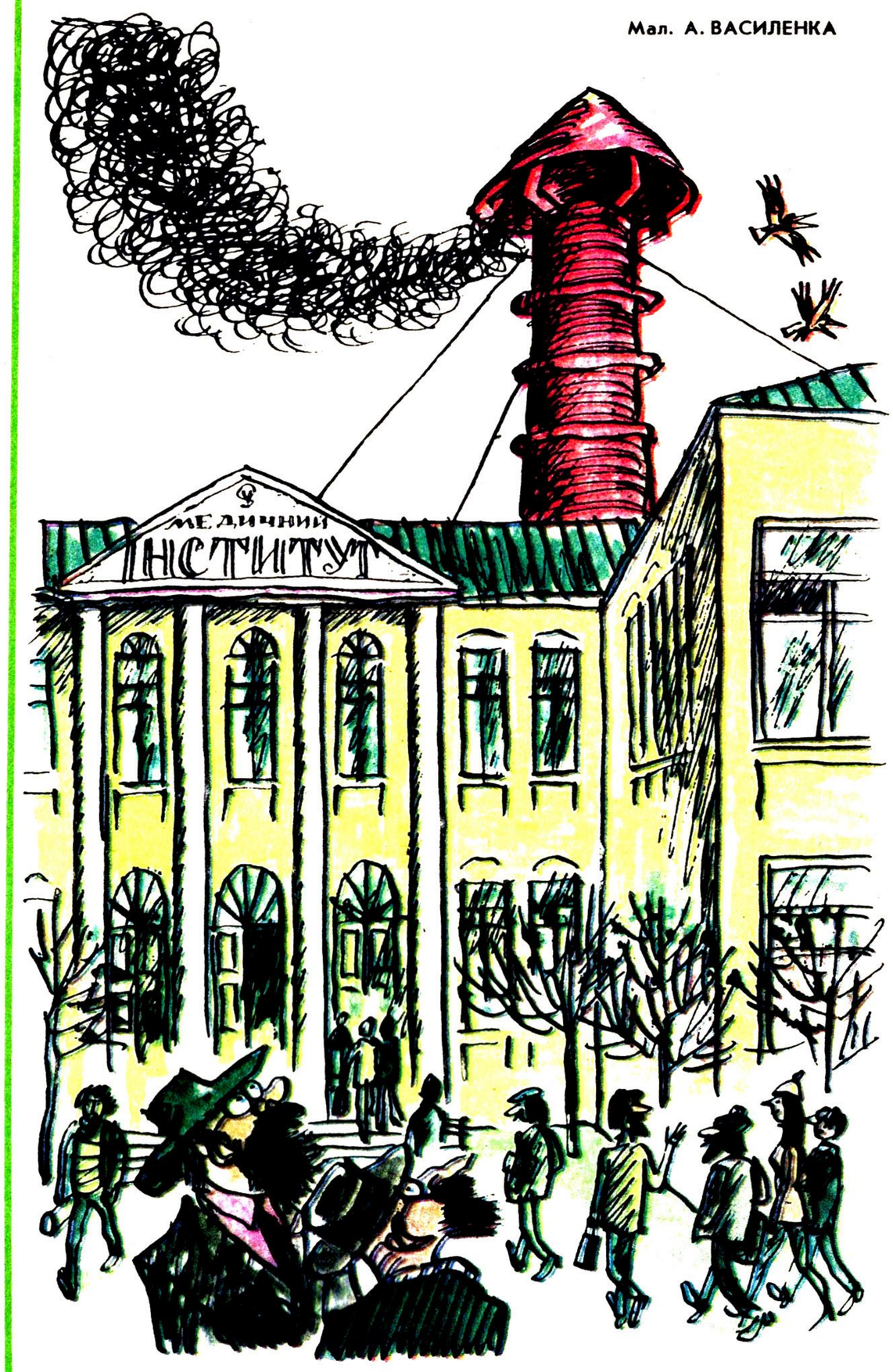

— А у нас там знаходиться студентська курилка.

Літературні пародії

НА КОМУ ЗУПИНИТИСЬ?

«...Маруся? Оля? Галя?
Хто вгада...
...Катруся? Люба? Ганя?
Знов не те...»
Богдан КОСТЮК.

Все! Годі вже мені парубкувать...
На кому зупинитися мені?
Із ким життя мені своє зв'язать?
Катруся? Люба? Ганя? Оля? Ні!..

Галина?.. В неї дуже довгий ніс,
І взагалі, якась вона бліда.
Марина?.. Я до неї не доріс,
Вона висока надто і худа.

Тетяна до роботи беручка,
Але сама холодна, як зима...
Олена симпатична і стрункa,
Але освіти вищої нема!

І досі я знайти її не зміг,
Оту єдину... Не везе чомусь.
При позитивних якостях моїх
Ніколи, мабуть, я не одружусь!

Юрій РИБНИКОВ.

●

ІЗ ДВОХ ОДНО

Барильце в холодку настуджує
вологу,
І я на колоску хитаюсь,
мов пташок...
Павло МОВЧАН.
Із циклу «З тобою — простір».

Читаєш — ахаєш уголос!
У чому, справді, тут секрет:
Чи то такий гігантський колос,
Чи то манюсінький поет?

Іван ФАЛЬКО.

Іноземний гумор

Малюнки з журналів: «СТИРШЕЛ» — Софія, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь.

Мал. Я. Керлеса

Без слів.

Мал. Мікла

Го-о-о-л!

Мал. В. Гелева

ГАРМОНІЙНЕ ПОЄДНАННЯ

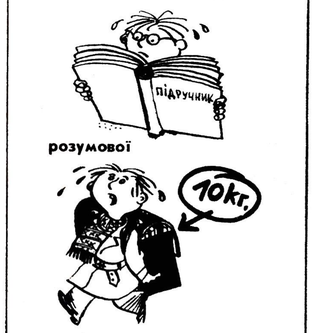

розумової і фізичної праці

Мал. Г. Анастасова

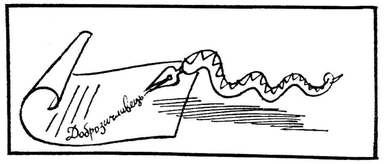

Мал. Г. Анастасова

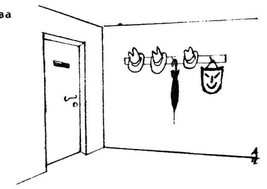

Без слів.

Мал. І. Ліпавцова

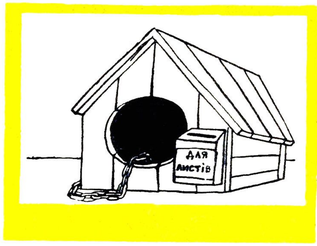

Без слів.

Мал. І. Ліпавцова

— Тепер він у повному порядку. Гарантійний строк — двадцять чотири години.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Є така приказка: недосол на столі, пересол на голові. Нею, як правило, керуються молоді господарки, коли варять, приміром, борщ. А нам, працівникам Гайсинського консервного заводу недосолювати борщі, каші та інші консервовані страви аж ніяк не можна, інспекція по якості нас не зрозуміє. Тому ми завжди з нетерпінням чекаємо на сіль, яку нам постачає з Донецької області «Артемсіль». І от, Перче, одержуємо ми минулого року вагон солі, чорної, як вугілля. Можеш собі уявити, який вигляд мали б консерви, якби ми ту сіль використали. Довелося відмовитися від неї. Це так розгнівало наших постачальників, що вони, мабуть, вирішили нам помститися. Жодного кілограма більше не прислали. Ми їх телеграмами бомбардуємо, по всіх усюдах дзвонимо, пояснюємо, що без солі паралізовано все наше виробництво. А вони мовчать. І тихо радіють, що нам насолили.

Поясни, Перче, керівникам «Артемсолі», що вони, вдавшись до амбіцій, явно пересолили.

І. ОМЕЛЯНЧУК,
начальник заготовок і збуту,
Д. ЛАВРЕНЮК,
робітник заводу.

Вінницька область.

Можна себе застрахувати від пожежі, від повені, від нещасного випадку. Але чому, скажи, немає такого виду страхування — від халтурників? Адже, на жаль, саме від них нам доводиться набагато частіше страждати, ніж, скажімо, від стихійного лиха. Наприклад, здали ми до Капітанівської райсільгосптехніки трактор ремонтувати. Якби ти бачив, що з ним зробили оті горе-ремонтники! Кабіну перекошено, скло вибито, фарба позлазила. Через п'ять годин роботи з мотора полилось масло, а задній міст заклинило. Подалися ми знову до майстерні, а там про виправлення цієї халтури навіть слухати не хочуть. Бо гроші з нас злупили наперед, і тепер вони, тобто ремонтники, як-то кажуть, господарі становища.

Так от, про страхування. Нам здається, що механізатори були б в якійсь мірі застраховані від такої нахабної халтури, якби гроші за ремонт сільгосптехніки платили б не до ремонту, а після. От тоді ремонтники змушені були б двати про якість. А ти як гадаєш, Перче?

В. БРАГАР,
механізатор колгоспу
імені Куйбишева.

Ново-Миргородський район
Кіровоградської області.

Уяви собі, якомусь чоловікові кажуть: у вас злодій у хаті! А чоловік на те — нуль уваги. Важко подібне уявити, чи не правда? А ми зіткнулися з майже аналогічною ситуацією. Наша база одержує з Львівської тютюнової фабрики сигарети «Космос». І от в коробках з неушкодженою упаковкою не вистачало певної кількості пачок. Оскільки це трапляється не в перший раз, ми викликали представника підприємства. Адже, думаємо, не байдуже виробничникам встановити істину в цій детективній історії. Хтось же на фабриці недовкладає сигарети. І от, хоч як це дивно, ніякого реагажу. Навіть відповіддю нас не удостоїли.

Мабуть, Перче, керівники фабрики — народ не допитливий. Детективні ребуси — не їхня стихія, а підприємство до того ж, — не власна хата.

А. МЕЛЬНИК,
директор Овруцької
торговельної міжрайбази,
І. БУДНИК,
головний бухгалтер.

Житомирська область.

Якось по телебаченню показували Вилково на Одещині, де по вулицях-каналах пересуваються на човнах. Диктор із захопленням називав те селище українською Венецією. Так от, запевняємо тебе, те саме можна казати і про станцію Кавуни Арбузинського району на Миколаївщині. У нас на вулицях Привокзальній і Крупської тільки човном і можна дістатися, приміром, до магазину чи до вокзалу. Все водою залито. А тече та вода, вірніше — виливається з резервуара, що має постачати водою залізничну станцію. Виливається не без допомоги слюсарів-наладчиків. Та екзотика, звичайно, крім усього іншого, влітає в добру копійчину. Тому впевнені, Перче, що вона варта уваги широкої громадськості.

А. ХИЛЕВОЙ, І. КУДКУДАКА,
А. МОСКАЛЕНКО та інші.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

— У мене залізна воля: п'ятий рік лікарі умовляють мене кинути пити й курити, а я і не збираюсь цього робити.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

Пропонуємо вашій увазі своєрідне місце дозвілля будівельної бригади колгоспу імені Калініна Ічнянського району Чернігівської області. Ось уже десятий рік у стінах цього недобудованого приміщення вони граються в обіцянки-цяцянки зі своїми ж односельчанами — жителями села Зоцівки,— які терпляче чекають, коли ж, нарешті, і в них відкриється свій магазин.

На цьому, шановні товариші,— до побачення! До наступного телебачення!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Квочка з дитсадочка» — у фейлетоні під такою назвою (№ 16 журналу за минулий рік) йшлося про те, що голова місцевого колгоспу у селі Правдівці (Ярмолинецький район) Іваниця П. А. зайняв приміщення дитсадка і використовував його для власних потреб.

Завідуючий відділом науки та учбових закладів Хмельницького обкому Компартії України тов. Бондар повідомив редакції, що фейлетон було обговорено на засіданні бюро Ярмолинецького райкому партії. Рішенням парткому колгоспу імені ленінської «Правды» Іваниці П. А. за зловживання службовим становищем і використання приміщення дитячого садка для власних потреб — оголошено догану. За безконтрольність у цій справі, за те, що не було створено необхідних умов для роботи дитсадка, догану оголошено і голові сільради Малюті В. Є.

◆ Ще весною минулого року будівельники тресту «Чугуївсільбуд», споруджуючи очисні споруди у селі Іванівці, вирили по вулиці Першотравневій канаву глибиною до чотирьох метрів, нагребли землі попід самі вікна будинків, пошкодили водопровід, а потім покинули все це і подалися геть. Про це у № 18 журналу за 1982 рік було надруковано листа.

Після виступу Перця вказані недоліки ліквідовано, траншею засипано, вулицю впорядковано.

◆ У замітці під рубрикою «Чи знаєте ви, що...» (№ 19 журналу за минулий рік) повідомлялося про те, що приміщення Будинку культури Великобичківського лісохімкомбінату (Закарпатська обл.) давно вже потребує добрячого капітального ремонту.

Як повідомив генеральний директор об'єднання «Закарпатліс» І. П. Шепа, ремонт Будинку культури вже повністю завершено. Придбано 650 стільців та інший необхідний інвентар.

◆ Мешканці будинків № 56 та 58 по вулиці Можайській (місто Черкаси) поскаржилися редакції на те, що у них зіпсувався водопровід, і вони вже місяць не мають води.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови виконкому Черкаської міськради С. А. Андрєєв повідомив, що факти, вказані у листі мешканців, мали місце. Нині прорив водопроводу ліквідовано, і водопостачання в цих будинках відрегульовано.

Страшне перо не в гусака...

«...Ми з скотником важили свиней. Вдруж одна свинья випрігнула і побежала, а скотнік давай за ней. Його довго не було, а коли він повернувся, то без голови. А потому обясняю, чому мені не хватає 1 голови свині».

(З пояснювальної).

Надіслав В. КОЗИРА.

«Оголошення

Пасажири, які не придбали квитків у касі до відходу, вважаються безбілетними і підлягають штрафу і не мають права проїзду.

Адміністрація».

Надіслав А. СЕРДЮК.

«7 декабря
Убити посередників
Крім дітей до 16 років
нач. 18-30 і 20-00».

(З кіноафіші).

Надіслав А. ТАБУЛИНСЬКИЙ.

«Остап Хрущ оженився двічі: перший раз на Дону, другий раз — на Мотрі».

«Лиско, побачивши вовка, злякався і загавкав, дід теж».

(З учнівських творів).

Надіслав Л. ЛІСОГОР.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**

Журнал «Перец» № 6 (1144) (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16.02.83. Підписано до друку 03.03.83. БФ 11525. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.503.700. Зам. 0839.

© **Журнал «Перець» 1983 р.** Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47. Брест-Литовский проспект, 94.
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

«НУЛЬОВИЙ ВАРІАНТ»,
АБО
ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ РОЗЗБРОЄННЯ ОЧИМА ДЯДІ СЕМА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Безпеки і спокою прагне планета Земля...
Про це пропонуємо чесну почати розмову,

Але «нульовим варіантом» цей дядечко бавиться знову,
Щоб згаяти час і всю справу звести до нуля.